

BISSCHOP IN INDIA

Bisschop Ron van den Hout reist door het land van de nieuwe missionarissen: ‘Je staat daar nog écht op een voetstuk, heel anders dan hier’

Bron: dagblad De Limburger (online) van 24-01-2026 door Serge Sekhuis

Bisschop Ron van den Hout werd in India bijna als een vorst ontvangen, ook op deze meisjesschool in Kuzhiturai. © Bisdome Roermond

Roermond

Bisschop Ron van den Hout is net terug van een inspirerende reis naar India. Hij bezocht er de thuisbisdommen van de tientallen Indiase priesters en priesterstudenten die in Limburg wonen en werken.

Op tafel in het bisschopshuis in Roermond liggen nog de souvenirs die hij meebracht uit India. Grote, kleurrijke mandaladoeken. Tien volle dagen reisde Ron van den Hout (61) door een land waar 80 procent van de bevolking het hindoeïsme aanhangt. Nog eens 13 procent is moslim en slechts 2,4 procent noemt zich christen. Dat zijn in het dichtbevolkte India nog altijd ruim 28 miljoen mensen.

Ze wonen vooral in het noordoosten en in Kerala, een provincie aan de subtropische zuidwestkust van India. Ooit, tweeduizend jaar geleden, meerde de apostel Thomas daar aan op een van zijn wereldreizen. „Vanuit die historie is in Kerala één op de vijf

mensen christen. De regio staat bekend als het land van de kokosnoten”, zo leerde de bisschop.

De Christ the Kingkerk in Trivandrum, hoofdstad van Kerala. © Bisdom Roermond

Hij laat wat foto's zien van de reis. Hoe hij op scholen en seminaries, in kerken, kloosters en zorgcentra bijna als een vorst wordt ontvangen. Toegezongen door honderden kinderen en omhangen met bloemenslingers. „Soms voelde dat wel even lastig. Onwennig. Zo'n warm welkom voor iemand die ze helemaal niet kennen. Een bisschop uit Nederland, waar ligt dat eigenlijk? Ik heb het vooral over me heen laten komen. Als bisschop sta je daar nog écht op een voetstuk, heel anders dan hier.”

Van den Hout wilde het thuisland leren kennen van de inmiddels tientallen Indiase priesters die in Limburg dagelijks de heilige mis opdragen. Van Valkenburg tot Venray geven ze de katholieke kerk in onze provincie een kleurtje. „Het zijn de missionarissen van onze tijd. Zoals wij er vroeger op uittrokken om het geloof te verspreiden, zo laten deze jonge mannen nu huis en haard achter. Ik heb groot respect voor ze.”

Cultuur

De bisschop wilde hun cultuur proeven. In Trivandrum, Thamarassery, Kanjirappally, Kuzhiturai, Cochin en Kottar ontmoette hij de bisschoppen die de missionarissen naar Limburg laten komen. „Ik heb hen gerust gesteld dat we goed voor ze zorgen hier, en natuurlijk hebben we ook zakelijke dingen besproken.”

Het was Van den Houts voorganger, emeritus-bisschop Frans Wiertz, die eind jaren negentig de 'uitwisseling' met India bedacht als oplossing voor het snel vergrijzende priesterkorps en het slinkend aantal 'eigen' Limburgse roepingen. De Indiase studenten worden hier, betaald door het bisdom, opgeleid op grootseminarie Rolduc. Naast uiteraard de theologie is het onder de knie krijgen van de Nederlandse taal een belangrijk onderdeel van de studie. Hun priesterwijding vieren ze vaak thuis in India.

Als tegenprestatie moeten de seminaristen na afronding van de opleiding minimaal tien jaar in Limburg blijven werken als kapelaan of pastoor. Opgeteld zijn ze zo gemiddeld zestien jaar van huis. Sinds het begin van de uitwisseling gingen 59 Indiërs de uitdaging aan. „Niet iedereen houdt het vol. Als iemand bijvoorbeeld te veel last heeft van heimwee mag hij natuurlijk terug.” Nu telt Rolduc 8 Indiase studenten en zijn er 28 Indiase priesters actief in een Limburgse parochie.

In de gangen van het Anglo Indian Joseph college in Kozhikode. © Bisdom Roermond

„Sommigen uit de eerste lichtingen zijn intussen alweer terug naar huis”, vertelt Van den Hout. „Ik heb een van hen daar getroffen: kapelaan Matthew die ooit in de Heerlense wijk Schandelen werkte. Hij was het Nederlands nog niet verleerd en vertelde enthousiast over zijn tijd bij ons. Dat was leuk om te horen. Ter plekke zijn we rondgeleid door Sabin Joseph. Hij is kapelaan in Susteren en was toevallig thuis op vakantie.”

Riksja

Helemaal nieuw was India overigens niet voor Van den Hout. De bisschop was er al eens eerder. Negen jaar geleden, nog in zijn Bossche tijd. Ook nu is hij weer geïnspireerd geraakt. Hij deed de mis in een bejaardenhuis, zegende de eerste steen voor een nieuwe school, bezocht als toerist het driezeeënpunt bij Kaap Comorin en

genoot van een rit in een riksja. Van den Hout reisde samen met Lambert Hendriks, de rector van Rolduc.

„Je komt er in een warm bad. De betrokkenheid bij het geloof is er nog alom. Als een natuurlijke habitat. Op zondag zijn er vier of vijf missen. De kerken zitten vol. Er zijn wachtlijsten voor een plek op het seminarie. Overigens zie je wel dat ook in India het aantal roepingen gestaag terugloopt. Dat komt vooral omdat de gezinnen kleiner worden. Het is iets demografisch, niet spiritueel.”

Bisschop Ron van den Hout (links) en Lambert Hendriks, de rector van Rolduc, omringd door studenten van het kleinseminarie Saint Alphons in Thamarassery. © Bisdom Roermond

„De katholieke kerk staat in India qua pastorale activiteiten nog écht midden in de samenleving. Ik heb er een door de kerk opgezet en geleid opvanghuis voor daklozen bezocht. Door bezuinigingen zijn wij zulke initiatieven hier kwijtgeraakt”, klinkt het niet zonder weemoed. „Waar bij ons de godsdienstles op scholen is geschrapt, is daar in de klas naast rekenen en taal nog wél ruimte om over geestelijke waarden te spreken. Over God toelaten in je leven.”

Put

De ‘volkskerk’ zoals die in India nog volop bloeit, is in Limburg definitief voorbij. De bisschop zei het eind vorig jaar zelf aan de vooravond van rondetafelgesprekken met betrokken christenen over de toekomst. Hij laat zich echter geenszins in de put praten.

„Wat me vooral opviel aan iedereen die ik in India heb ontmoet: het zijn geen tobbers. Ze staan open, vrij en positief in het geloof. Precies zoals ik de ‘missionarissen’ uit Kerala hier ervaar. Die lege kerkbanken bij ons, natuurlijk is dat voor hen een enorme overgang, maar ik hoor ze er niet over mopperen. In India proef je saamhorigheid, minder individualisme. Ja, we staan voor grote uitdagingen, ook financieel. Maar mijn hoop is dat we met die Indiase saamhorigheid ook hier kunnen bouwen aan de kerk van de toekomst. Of ik daar voor bid? Ik laat mijn gebeden meestal open, want Hij weet toch wel wat ik vraag.... ”